

βια. Λοιπόν μὲς τὴ σαπίλα εἰν' ἀδύνατο νὰ προχθῆ ζωντανὸν πράξιμα.

*Επειτα τὰ μικροκουληκάκια (μικροβία) πούχει τὸ φουσκὶ καὶ δὲ ραίνουνται μὲ τὸ μάτι, κολλάνε στὸ μικρὰ μεταξοσκούληκα καὶ τὰ κένουν ἀρρωστικά, ὅστερα δὲ ἀπὸ κάρποσο καὶ ρόφηνται τὴν ἀρρωστία ποὺ τοὺς διώνουνται, τὴν μαλάκυσην. Αὐτὰ δὲ τὰ διώνει δὲ τὴν ἀράδα τους σᾶλλα ἀρθρὰ ἀλληλοφορά, ὄντας θὲ ποῦμε γιὰ τὰς ἀρρωστίες τῶν σκουληκιῶν.

*Όκως ἀπὸ τοὺς τροποὺς ποῦπαμε γιὰ τὴν καλαψή, εἶναι καὶ ἔνας ἀλλος γρόπος ποὺ τὸν λένε φυσικό, ἔχει δὲ καὶ αὐτὸς τὰ κουσούρια του, ἀλλὰ πιὸ λίγα, γιὰ αὐτὸς δὲ πρέπει καὶ νὰ πρωτιμιέται. Νὰ πῶς γίνεται:

Βάζουμε τὸν κουκουλόσπορο ἀπλόνοντάς τον ἀπάνω σένα χαρτὶ καὶ τὸ χαρτὶ τὸ βάζουμε ἀπάνω σένα τραπέζῃ ξυλένιο, μέσα σὲ μιὰ κάμαρχ προσηλιακή, νὰ τὴν χυτοπάξει ὁ ἥλιος γιὰ νὰ γίνεται ζέστη, δηλαδὴ δὲ πέρτει ἀπάνω στὸ σπόρο γιατὶ τὸν χαλάσει. *Πτεροχές ἀπὸ κάρποσσες μέρες, 20—30 σκάρες ὁ σπόρος καὶ βγαίνουν τὰ μεταξοσκούληκάκια. Τὴν πρώτη μέρχ λιγοστά, τὴ δεύτερη περσότερα, καὶ τὴν τρίτη μέρχ βγαίνουν ἀπάνω κάτω οὖλα. Είναι λιγοστά τὸν βγαίνουν καὶ τὴν τέταρτη μέρα, ἀλλ' αὐτοῦντα τὰ πετάξει, γιατὶ δὲν εἶναι σοὶ ἀλλ' ἀρρωστητάρικα.

Καθὼς εἴπαμε λοιπὸν, τὰ σκουληκάκια ποὺ βγαίνουν τὶς τρεῖς πρώτες μέρες κρατάσσει γιὰ νὰ τὰ θρέψουμε.

Τοῦτος δὲ στερνὸς τρόπος τῆς καλαψῆς πρέπει νὰ πρωτιμιέται ἀπὸ τοὺς ἄλλουν γιὰ τὰ σκουληκάκια προκόρτουν καλιότερα, ἀν καὶ τοῦτος ἔχει τὸ φταξίμο νάργητο πολὺ δὲ σπόρος νὰ σκάσῃ. *Άλλ' αὐτὸς, μπροστὰ στὰ σᾶλλα ψεγάδια πούχουνται τὰλλα κλωστήματα, δὲν εἶναι τίποτα.

**

Αὐτὰ εἶναι τὰ κλωστήματα ποὺ κάνει ἐ λαζός στὸν κουκουλόσπορο· τώρα θὲ σὲ πῶ μὲ λίγια λόγια τὸν τρόπο πούχει ἡ τέχνη γιὰ τὴν καλαψή καὶ πῶς τὰ καταφέρειν νὰ μὴ φοράζῃ κανένα σκουληκή, ἀλλὰ νὰ προκόρτουν καὶ νὰ μᾶς πλουταίνουν δόνοντάς μας μπόλικο χρυσαφένιο κουκουλέρικο μεταξῖ.

ΚΟΛΑΦΤΗΡΙ ΗΥΓΡΙΩΤΟ

Εἴπαμε πάρκ πάνω δὲν δὲ τὸ κουκουλόσπορος γιὰ νὰ βγάλῃ καλὸ καὶ προκεμένο μαξοῦλι (ἔτσι τὸ λένε στὴν Καλαμάτα όπου τὸ σκουληκή εἶναι νιογένητο) πρέπει ἡ καλαψή νὰ γένη σὲ μέρος ποὺ τὰ γράδα τῆς ζέστης δὲν ἀνεβοκκτεβαίνουν συχνά, ἀλλὰ μὲ φέγουλα, καὶ νὰ μὴν ἔχει πολὺ υγρασία. Γιὰ τοῦτο καρπούσσοι ποὺ δουλέψανται καὶ φάγανται τὰ νεισάτα τους γιὰ τὴν σκουληκοτροφία βρήκανται δὲ τὴν καλαψή πρέπει νὰ γίνει ἔτσι.

*Ο σπόρος τὴν πρώτη μέρχ νάχει ζέστη 150 γράδων
 » δεύτερη » » 160 »
 » τρίτη » » 170 »
 » τέταρτη » » 180 »
 » πέμπτη, ἔγητη καὶ ἔβδομη » 200 »
 » 8, 9 καὶ 10 » » 220 »
 » 11 καὶ 12 » » 240 »

*Υγρασία δὲ πολὺ λίγη.

Γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ κρατήσουμε τὴ ζέστη ποὺ θέλουμε, βρήκανται μηχανές ποὺ τὶς λένε καλαφτήρια. *Απὸ δαῦτα εἶναι μπόλικα· ἔμετες ἐδῶ θὲ δοῦμε πῶς δουλεύει τὸ μικρότερο, φτηνότερο καὶ καλιότερο ἀπ' αὐτά. Αὐτὸς δὲ εἶναι τὸ κολαφτήρι τὸ

πυργωτό (Casierel). λέγεται ἔτσι γιατὶ μοιάζει σὲ πῦργος μὲ τὰ μαγγάλια του καὶ τὶς τουφεκότρουπές του.

Τὸ κολαφτήρι τοῦτο εἶναι σ' ἐνέργεια στὶς Σεβένες τῆς Μεσημβρ. Γαλλίας, καὶ δηλαδὴ ποὺ γίνεται τὸ περσότερο μετάξι τῆς Γαλλίας καὶ οἱ σοδίες του εἶναι μηχανές καὶ πλούσιες.

Τὸ κολαφτήρι τοῦτο εἶναι φιλασμένο ἀπὸ ντενεκὲς ἔχει δύο πατώματα ποὺ βάζουμε τὸ σπόρο· τὰ πλευρά τους εἶναι διπλὰ καὶ κούφια μέσα γιὰ νὰ βάζουμε ζεστὸ νερό καὶ κρατάσσει ζέστη· στὰ δυο πλαγιανὰ πλευρά του ἔχει τρούπες σὲν παραθυράκια γιὰ τὸν ἀερισμό· ὅμος ἔχει οὖλη μηχανὴ 50 πόντους καὶ φέρδος 30, χωρίς δὲ δυο κουτιά σπόρες τῶν 8 1/2 δραματικές καθένα.

*Απὸ κάτω ἔχει ἔνα λυχνάρι ποὺ μποροῦμε νὰ τἀνεβοκατεβάζουμε σὲ πῶς θέλουμε γιὰ νὰ κρατήσουμε περσότερη ἢ λιγότερη ζέστη στὸ κολαφτήρι. *Απὸ πάνω ἔχει τρούπα καὶ μπαίνει θερμόμετρο γιὰ νὰ βλέπουμε.

Καθὼς μῆς εἶπε ἔνας ντενεκέτζης ποὺ ρωτήσαμε, ττοι, τζε 7—8 δρ., καθὼς κολαφτήρι.

*Επειδής δὲ χωρὶς σκέδιο θὲ εἶναι δύσκολο γιὰ τὸ φυσικότερο, είμαι στὶς διατάξεις σας δύοποις θέλει νὰ τοῦ στείλω σκέδιο καὶ δηλαδὴ δύλλες πληροφορίες ζητήσει.

*Ο σπόρος, καθὼς εἴπαμε, μπαίνει στὰ δυο πάτωματα (καθεὶς πάτωμα παίρνει 1 κουτί τῶν 8 1/2 δραματικῶν) καὶ βάζουμε τὸ κολαφτήρι στὴ κάμαρα μας ποὺ κομμάστηκε γιὰ νὰ τῶχουμε τὸ νερό μας καὶ τὴν νύχτα στὴ ζέστη μήπως κι ἀνεβοκατεβάξει ἢ σύνεσαι τὸ λυχνάρι.

*Αμαρτέθη μέρα κι ἀνοίξει ὁ σπόρος δηλ. Ήστερ ἀπὸ δώδεκα μέρες πάντα κάτω, πρέπει νὰ σηκώσουμε τὸ μαξοῦλι χωρὶς νὰ πάρουμε μαζί καὶ σπόρους· γιὰ τοῦτο ἀπλόνουμε ἀπάνω τους ἔνα τουλπάνι μὲ φιλές τρούπες, καὶ ἀπάνω στὸ τουλπάνι ρίγυουμε διλαχερά μουρφόφυλλα.

Τὸ μαξοῦλι διαβάλνει ἀπὸ τὶς τρούπες καὶ τρέχει νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ διλαχερά μουρφόφυλλα, λιμπασμένο ἀπὸ τὴν πενία. *Αμαρτέθη δηλα, παίρνουμε τὰ μουρφόφυλλα ἔνα ἔνα, πιέζουντάς τα ἀπὸ τὸ κοτσάνι γιὰ νὰ μὴ λυώσουμε μὲ τὰ δάχτυλά μας κανένα σκουληκάκι, καὶ τὰ βάζουμε ἀπάνω σὲ μιὰ κλωστὴ κι ἀμέσως φυλοκόδουμε μουρφόρυλλα σὲ μαρουλοσαλῆτα φιλοκομένη καὶ τὰ ταΐζουμε.

Τὴν ἀλληλούχησην τὸν τρόπον τὸ σκουληκάκια ποὺ θὲ κολαφτοῦνται, βάζοντάς τα σὲ χωρὶς τὴ καλαμώτη, δηλαδὴ μὲταξύ της πενίας τὴν πούτη μέρα. Τὸ ίδιο κάνουμε καὶ τὴν τρίτη μέρα ποὺ βγαίνουνται ἀπάνω κάτω οὖλοι οἱ σπόροι.

Κατίτι λιγοστά ποὺ βγαίνουν τὴν τέταρτη μέρα εἶναι τεάρτσα, γιὰ πέταμα.

Αὐτὰ λοιπὸν τῶν τριών πρώτων μερῶν μεράντε καὶ ἀναθρέψουμε γιὰ προκοπή.

Εἰδαμε στὸ σημερινό μου ἀρθρό πῶς θὲ κάνουμε τὴν καλαψή του κουκουλόσπορου· σᾶλλα Κυριακὴ θὲ δοῦμε πῶς πρέπει νὰ γίνεται ἡ ἀναθροφή.

ΠΑΝΑΓΟΣ ΓΕΩΡΓΙΚΟΣ

*Ο δάσκαλος. (*Ηρθεῖ δὲ λόγος γιὰ τὸν βουλευτή τάδες. Στὸν τόπο μας δὲ βρίσκουνται βουλευτάδες πατριώτες, οὓλοι γιὰ τὸ συμφέρον γίνουνται, οἱ ἔμνογδύτες καν.)

*Αμαρτέθη ἔνας ποὺ κατέχεται μὲταξύ της πενίας της πατέρας της.

— Τι δουλειά κάνει δὲ πατέρας σου;

— Βουλευτής.

— Δάσκαλος (ποὺ δὲ πατέρας της σαν κεραυνός ἐπάνω του). Διένει πάρα πολλά στίχα γιὰ τὸν πατέρα σου!

ΔΗΜΟΔΗ ΑΣΜΑΤΑ ΦΙΓΑΛΙΑΣ

ΥΠΟ ΝΙΚΟΔΑΟΥ Α. ΒΕΗ

*Ο κ. Βέης ρανερὰ εἶναι τοῦ ἐπιστημονικοῦ σκολιοῦ τοῦ κ. Πολίτη, ἐργάτης δηλαδὴ ὑποκονιστής κι ἀκούσαστος. Τὸ ὑπουργήματά του είναι γιομάττα πληροφορίες γεωγραφικές, ιστορικές, γλωσσικές, ὅλες γραμμένες μὲ μηχανή σαφήνεια καὶ μέθοδο. Κι εἶναι πολὺ παρηγερτικό ποὺ ἡ σημερνή νεολαία ἔχειται ἔναν καλὸ ἐπιστήμονα τῆς ἀξίας τοῦ κ. Βέη, γιατὶ καὶ πολλές πολιτικές, μὲ τὴν ἀληθία, ἀπελπίζεται ὁ ἀθρωπός σὲ βλέπει τὴν νεολαία μας τόσο σκληρά. τόσο στείρα. τόσο σκληρά την Βλακεία; ἔνας Μητρώωτη καὶ τῆς ἀνειλικρίνειας ἐνὶς Χαντζόπεδον.

*Η συλλογὴ τοῦ κ. Βέη εἶναι κανωμένη μὲ μεγάλη χριστ., καὶ χαιρόμαστε ποὺ δὲ συλλέχτης δὲ γελαστήκει στὸ νὰ τυπώσει καὶ τραγούδια δίχως συμασία, δηλαδὴ, τραγούδια δικαίως δικαίως δυστυχώδες βρίσκουνται σὲ κάθε ἀλληλούχη συλλογή. Τὰ τραγούδια τῆς δικῆς του συλλογῆς ἔχουν πίσσα δικαίως καὶ ποιητική ἀξία, μεσικά υπέκουτα μεγάλη, καθὼς τ' ἀκόλουθο.

*Πάνουντας ἀνθίσουν τὰ κίπουρα καὶ ὁ πάγος δὲν ἀρίστει, πάνω καὶ ἔρημος γὰρ σ' ἀρνητικό πόρος μὲ καρπάτες. Τὸ χέρι σου τὸ παχούλιο—Βλάχα μ', Βλαχούλλα μ',

(Βλάχα, τὸ χέρι σου τὸ διάσαπτο (1) μὲ τὸ φυρδὸν μαρτίνην τὸν τόπο γὰρ (2) προσκέφαλο δυὸ μέρες καὶ δυὸ νύχτες.

Οι μέρες (3) μὲ τὸν Μαΐον μ' οι νύχτες τοῦ

πάντα τὸ χορεύσω φίλημα, μάρτιν τὸ χορεύσω ἀγκάλια (1).

*Επιτημούσα δικαίως μὲ δημητρίου τὴν τέχνην ἐρμηνευτικὴ σχολείος εἰς τὸ Κ. Βέη τὸ κείμενό του, μὲ τόση καὶ νὰ τὸ ζέταζε ἡ κριτικὴ τέχνη. Γιατὶ ἀν καὶ πρέπει δίχως ἀλλο δικιός συλλέχτης καὶ ἔγδοτης νὰ τυπώνει τὰ δημοτικὰ τραγούδια μὲ θρησκευτικὴ προσοχὴ ἀπαρέκλαχτα σπῶς τ' ἀκούσει, πρέπει δικαίως ὡς κριτικής νὰ ζέταζει κιόλας ἀ δὲν τοῦ τὸ τραγούδισκης λανθασμένα καὶ νὰ μᾶς φωτίζει διότου τυχόν χρειάζουνται διόρθωμα. Γιατὶ πάντα ὁ λαϊκός τραγουδιστής δὲν τὰ τραγουδεῖς ἀλάθεφτα, γιατὶ τυχόν ταξινόμησε στὴν Κρήτη (ῷοι δικαρρός καὶ ἀξέχαστες ἔκεινες μέρες!), ἔνας τραγουδιστής μου λάλησε ἔτσι τ' ἀκόλουθο δίστιχο.

όπου ή ιδέα της πέρδικας τά κάλλη δὲ μοῦ φείνεται λαϊκή. Τὸ εωστὸ σύφωνα μὲ τὸ περδικοσήθω πρέπει νὰ είναι τῆς πέρδικας τά σήμα. Στὸ Τραγ. 10 ἡ στίχος:

μηδοσά τὸ πάσι σκάζεται, πίσω γέρθη φοβάται,
εἰναι· φάντατίλεγχα γχαλαριμένος. Ο Ἀντώνης σκικζεται ναὶ ίσιος νὰ πάσι μηδοστὲ ὡς στὴ βρύση δησι
βλέπει τόσους; Τούρκης, μὰ δὲν υπάρχει λόγος καὶ νὰ φοβήθει νὰ γυρίσει πίσω. Ὑπάρχει δμως λόγος;
νὰ μὴ θέλεις ἀπὸ φιλότιμον νὰ φανεῖ δειλός καὶ νὰ μηταγγίρεις ἔπραγχος δίχως νερό. Γ' ἀληθινόν νόημα τέ δίνει κάπως ἡ παραλλαγὴ (κατ. 244)
μηδοσά τά πάρη σκάζεται, πίσω γέρθη δὲ θέλει.
Ἐτι τωστὴ δμως γραφὴ είναι, νομίζω, δ.τι μᾶς ἐσωτε ἔνα ἄλλο τραγούδι ἀπὸ τὴ Σύλλογὴ τῶν Ηλίτσοβου, ποὺ, ἀν θυμάρια καλλὲ, πηγαίνει ἐτοι
πίσω νὰ σύρει τραγέται, μηδοσά τά πάρη φοβάται,
πέν, δὲ τὸ σημειώσω, είναι κατὰ τὴν οὐσία ὁ Ο-
μηρικὸς στίχος (Πιλαδ. II, 93).

ἡδεσθεν μὲν ἀντίρρασθαι, δεῖσαν δὲν υποδέχθαι
στίχος ποιητικούτετος τόσο στὸν "Ομηρο", δοσ καὶ
στὸ δημοτικὸ μας τραγοῦδι.

Λυπηρότερο δοσ; είναι ποὺ μερικὰ ίδεια είναι
τοῦ διδοῦ τοῦ κ. Βέν., καθὼς τὸ N ρούγα (Τρ. 27)
ἀντὶς τὴ ρούγα, καὶ τύχη καὶ δμέρα (Τρ. 15) ἀν-
τὶς τύχη καὶ μέρα, καὶ ξεπληρώνω (Τρ. 14) ἀντὶς
ξεπλεύνω, καὶ ἀρκετὰ ἀλλα τέτια, ἀτέριστα σ'
ἐπιστημονικὸ βιβλίο (4). Μερικῶν του λαθιδῶν ἀ-
ροριτὲ είναι τοῦτο, ποὺ δ.τ. Βένης δὲν παρατήρησε
ἴσως πάσι ἡ γλῶσσα μας παραδέχεται κι' ἀγαπεῖ
μαζιστα τὴ συνένηση. "Ετοι γιὰ νὰ μὴν παρατραχεῖ
τύχη ἡ στίχος, μᾶς γράφει διὸ γατητικός (Τρ. 26)
ἀντὶς δυὸς ἀγαπητικούς, καὶ στὴν καλύβα μου κα-
μένος (Τρ. 19) ἀντὶς στὴν καλύβα μου δ.τι καμένος.
Ανάλογη ἀφοριὴ ἔχει καὶ τὸ λάθος; κρασὶ τοῦ πά-
δεν πίνει (Τρ. 26) ἀντὶς κρασὶ τοῦ πάσι δὲν πίνει.

Μιὰ τώρα παρατήρησον ὡς πρὸς τὸ δρθογραφικὸ
μερος καὶ τελιώνω. Ο κ. Βένης ἀντὶς πέντε κτ.).
γράφει πέτε κτλ., δὲ βλέπω δμως τὸ λόγο, ἀφοῦ
τὸν ἐλληνικὸ προφορά δὲν τὴ δίνει καὶ δρθὰ τὸ
λατινικὸ ll, περὰ τὸ v. (δπως δ.τ. διδοῦς γράφει ἀλλοῦ,
δηλ. φαίνουνται, Τρ. 13). Επειτὰ στὰ γράφει ll
ἀντὶς rr, επειτε νὰ γράφει καὶ h ἀντὶς μι καὶ g
ἀντὶς γκ. Τὸ εωστὸ δὲ τόσο είναι πέντε, ἀφοῦ τὸ
μ. σ' ἑμῖς δὲν προφέρεται ποτὲ ἀλλιδης παχὲς
πάντα δι. v.

Είπα πὼς μὲ τὴν ποὺ παρατήρηση θὲ τέ-
λινων, μὰ ἔχω ἀκόμα κάτι νὰ πῶ. Ήμ. πρὸς τὴ
ἱστορικὴ θὲ κάνει καλλὲ δ.τ. Βένης νὰ μὴν πιστέψει
ἀξέταστα τὴν παράδοση. Ο Κολοκοτρώνης ἀξαφν
δὲν είταν δησι τὸν παρασταίνει ὁ πατριωτικὸς
μας ζῆτος. Δὲν είχαν δῆλοι—καὶ Τούρκοι καὶ
Ματαρχῆς καὶ δῆλοι δ.τ. Μωριάς—δταν ἀποφασίσανε
νὰ ξαλοθρέψουν τὴ συμμορία του. Ο Κολοκοτρώνης
είταν δηπερβολικὰ ἀξιος; κι' ἔξυπνος ἀγνθωπος, μὰ
γκαραγτήρας δηγι τόσο καλός καὶ πρὶν καὶ κατὰ τὴν
ἐπανάσταση καὶ κατόπι. Τὸ δμαρτίρες Κολοκοτρώ-
νηκες είναι πιὸ πιθανὸ πὼς σημαίνει δηγι τὴν κατα-
δρομὴ τῶν Κολοκοτρανάλων, περὰ τὸ μαρτύρια ποὺ
δηποφέρεν αὶ δικοὶ μας ἀπὸ τὰ γέρα τους. Δὲ βγά-
ζουμε τίτοτα μὲ τὸ νὰ κακοπαρασταίνουμε τὴν
ἱστορία.

A. A.

4) Πολὺ ἀσχημα είναι τὰ λειτοκανακάρων καὶ μοσχαναθρεμένην. (κατε. 246).

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ κ. Δ. ΖΗΑΟΥ

2

Νάταν οι κάμποι θύλασσες καὶ τὰ Βουνά καρέθια
τὸν πνίγουνταν ἡ κουνυρέα ποὺ φέσουν τὰ φερμάνια,
φερμάνια ἀπὸ τὴν πόλη, κι' ἀπὸ τὸ βασιλιά.
Νὰ σηκωθεῖς νὰ πάγεις, μωρὲ Βαλῆ πατεῖ,
στὸν "Επειτὸ νὰ πάγεις, πίσω νὰ μήν ἀρθεῖς.
—Γυναῖκες τουρναβιώτισσες, δεσες κι' ἀν μάγκασσην
ὅλες κοντὲ νάρθουν.
Πίλινόντα τὰ Γιάννινα πήγουν στενὰ σουκίκια
καὶ παραθύρια μὲ γυαλιά ποὺ ρίγουν τὰ φερμάνια.
'Αρβανίτες καὶ Βουργάσοι
πάνι 'Αληγ πατές κανάρι,
σουλοῦ σὲ ινουνιέ καμάρι
καὶ σὲ μένα ἔνα λιονταρί.
Πάρχ σ' ἐκείνο τὸ ζευνό ποὺ ἀναψε καὶ κατει
κάπιος ἀγάπην ἔχασε καὶ καθέται καὶ καίσι.

3

—Χατζίνε τὸ στολίζεται, χατζίνα δὲν ἀλλάζεις ;
—Καὶ τὶ καλό 'χω γὼ ἡ πικρὴ νὰ στολίστω, νάλλάξω ;
"Εις παιδὶ ροῦ γάρτες ἡ θίδες κι' ἀφτὸ ναὶ ντιλμπιντέρης
κουνούστισσε μὲ τὴν Τουρκιά καὶ μὲ τοὺς γιουρμπικασάδες
κι' ἡ μάνα του ἀπὸ κοντὰ κλαιγούντας καὶ μαδιόντας :
— Γύρνα παιδὶ μ' σὲ δάσκαλο τὰ γράμματα νὰ μάθεις.
— Δὲ θέλω ἔγω στὸ δάσκαλο τὰ γράμματα νὰ μάθω,
θὲ μάθω μάνα μ' τὸ βιοτὶ, θὲ μάθω τὸ μπουζούκι
νὰ περπατῶ στὶς Εμορρεῖς, τάρτες τὶς φραγκοπούλες,
νὰ μὲ κερνοῦν γλυκὰ κρασὶ μὲ μαζέραπτ γυαλένιον.

4

Παιδὶ μ' σὰν πᾶς στὸν "Ελυμπο, σὰν πᾶς καὶ στὴν 'Αθήνα,
νὰ γιαρετᾶς τὴν κλεφτούρια κι' ἀφτὸν τὸν Καταντώνη.
Πάς τον νὰ κάνεις φρόνιμα, νὰ κάνεις τοπεινούμενα,
δὲν είναι περσινής κατίρδες νὰ κάνεις δ.τ. θέλεις.
Φέστο τὸ πῆρε 'Αρμος ἀγάς, τὸ πῆραν οἱ 'Αρβανίτες.

5

ΚΑΙΣΕΤΑΝΑΤΙΚΟ

"Εινα πουλάκια δένγυχινε πὸ μίσα πὸ τὸ 'Ανάπλη,
χαρπέρια πάσι στὸν "Ελληνας καὶ στὰ καπετανάτα.
Καὶ κλέφτες τὸ καρτέρησαν στὴ μέση ἀπὸ τὸ δρόμου :
—Καλήμερα, μάθρα παιδιά.—Καλῶς τὸ πουλάκι.
Πουλάκι μ' ποῦθεν ἔρχεται καὶ ποῦθεν κατεβάνται;;
— Καρπέρια πάσι στὸν "Ελληνας καὶ τὰ καπετανάτα,
Μπράιμ πασᾶς μᾶς ἔρχεται μέξηντα δυὸς γιλιάζες,
φέρνεις κακία τὸ φλουρί, καλίκια τὴ γαλέτα.

6

Σηκόνουμας ποὺ δὲ πρωΐ, μάθρος ἀπὸ τὸν υπνό¹
κι ἀκόυω τὸ πέρκα πὺς βροντοῦν καὶ οἱ ὅξιες πὼς βέζουν
καὶ τὸ λημέρια τῶν κλεφτῶν κλαίουν κι ἀναστενάζουν.
Ο καπετανίος φωνάζειν, δηκαπετάνιος λέγει :
—Παιδιά μου, σᾶς περικαλῶ, ποὺ δὲ πιζίαν σᾶς ἔχω
παιδιά μου, μῆ μάφηκετε στὸν ἔρημον τὸν τόπο.
ἔδω είναι τάρκούδια καὶ μὲ τρῶν καὶ λόκοι μὲ ξεσκίζουν.
Μὴν πάρτε με καὶ σύρτε με σὲ μίση κρύα βροντα
νῦλων τὰ δέντρα συνοδία καὶ τὰ πουλάκια κουβέντες
καὶ φυάζετε τὰ κιβούρια μου, Ιστάνι τόνομά μου
καὶ στὴ δεξιὰ μου τὴ μεριά νάφηστε παραθύρι
νὰ μπανοθράψανεν τὰ πουλιά, νὲ φέρουν τὰ καμπέρια.
Πόστε θάρρες δηδοῦται, νάρθει τὸ καλοκαίρι,
νάνοιξες δηγάρρος κι' ἔξι, νὲ ησπάστουν τὰ λημέρια,
νὲ βγάζουν αὶ κλέφτες στὰ Βουνά καὶ στὰ καπετανάτα
γιὰ νὰ σουρίζουν κλέφτικα ...

7

Καὶ παίρων ἔναν ἀνήρο τὸ έναν ἀνηφορίκη
νὰ βρῶ κλεφτάκια φουντωτό, στὴ βίζα του να κάτσω,
νὰ κάτσω νὰ σύριλογηθῶ τὴς φυλακῆς τὰ πάθια :
"Η φυλακὴ ἔχει σίδερο καὶ σιδεράνιες μπράγκες,
ἔχει καὶ χωροφυλακὴ πόλην τὰ κλεφτάκια στὰ χέρια
ποὺ δὲ μάφηκουν γιὰ νὰ βγῶ δέκα στὸ πηγαδάκι,
νὰ βρέω τὸ γλωσσίτσα μου ποὺ είμαι διφασμένος,
νὰ πλέω τὸ πουκάμισο ποὺ είμαι λεπτοκαρέμος,

μὲ τρώεις δη ψύρα ἀπ' τὸ κερδὲλ' κι' λέρα ἀπ' τὸ κορμό μου.
Βασιλοπούλα τάκουσεν ἀπὸ φηλὴ πατέ.
Χαρὰ σίχτον ποὺ νταγκντάει, χαρὰ πώς ὑποτέσει,
θὲ τοῦ γαρλει ἔννια χωρία καὶ δεκαπέντε κάστρα

8

Μάννα μου, θρίσκω μιὰ φομή καὶ μιὰ ἀδικὴ μαγίλη,
μὲ ρίξων μὲς τὴ φυλακή καὶ κάθω τριάντα χρόνια
καὶ παραπέσαν τὰ κλεφτάκια καὶ κάνων τριάντα χρόνια.
Δεκατρεῖς πῆχες τὰ καλλιέρι, δυὸς πιθαρές τὰ γένια.
Κι ἀπλόνων τὸ γαστέρι μου στὸν ἀργυρό τὸν κόρφο
καὶ βρέσκων ἔνα λεπτόκαρπο καὶ πάνω καὶ τὸ σπέρνω
καὶ πάνω καὶ τὸ τσοπείσα στὴς φυλακῆς τὴν πόρτα
καὶ φύτρωσε λεπτοκαρπά κι ἀπόλυτε κλωνόρια,
κλωνάρια χυστοκλωνάρια, γυνοσῆ, μαλαματένια.
Κι ἀνέφρα στὴ λεπτόκαρπά κι ἀργυρίητα νὰ κλίσω,
κι ἀργυρίητα νὰ τραγουδοῦν τὴς φυλακῆς τὰ πάθια.
Βασιλοπούλα τάκουσε ἀπὸ φηλὴ πατέ :
—χαρὰ σίχτον ποὺ τραγουδάει στῆς τυλακῆς τὴν πόρτα,
θὲ τοῦ γαρλει ἔννια χωρία καὶ δεκαπέντε κάστρα.

9

Η ΒΛΑΧΟΗΟΥΛΑ Η ΝΕΡΙΣΤΕΡΑ

"Αυτὸν γεὰ στὶς έμορρες καὶ γεὰ στὶς μαθρομάτες;
κέγω πάνω στὰ Γιάννενα στὰ μπέλκα σαράκια,
— Μολλά τὰ ἔτη μπέλ μου.—Καλὸς στὴ βλάχη πούρβαν.
"Εού είσαι δ. βλάχη ἡ δμορφη στὸν κόσμο ξακουστιμένη.
Βάσεις τὸν ἥδιο πρότωπο καὶ τὸ φυγγάρι επήδια
καὶ τὸν καθέριο ἀγγειρίνων τὸν ἔγιας δαχτυλιδί.
Βλάχη μ' τὶ φργγησες νάρθεις, νάρθεις νὰ προτκυνήσεις;
—'Αληθεια μπέλ, μ' φργγησες νάρθεινά προτκυνήσω'
πάνθεμα τὴν τέχνη μας πήγουμε μεῖς οι κλέφτες,
μὲ φόβον τρέμει τὸ φωμή, μὲ φόβον παρπατοῦμε,
μὲ φόβον λημεριάζουμε ...
Τὸν 'Αγιλλάχη ρώνας, τὸν 'Αγιλλάχη λέγει :
— Παιδάκι μ' στρῶσε στρῶματα, πέντε μαξιλαράκια
γιὰ νὰ πλαγιάσεις δηλάχη μας μαζὶ μὲ τὸν ἀφέντη.
—Τὶ λές, τὶ λές, Βρωμόσκυλο, σκυλί παρθεμένο ;
—Εγώ είμαι δηλάχη ἡ δμορφη στὸν κόσμο ξακουστιμένη.

10